

[Stats- og udenrigsministeren.]

en lille smule biklang. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at under samtlige forhandlinger om de sydslesvigske anliggender var det en fælles bestræbelse — det tror jeg jeg kan sige — fra samtlige deltagere fra partierne at nå til fuldstændig overensstemmelse om det, som skulle nås, det, som skulle gennemføres, det, som kunne accepteres. Jeg håber meget, at denne absolutte overensstemmelse på dette punkt ikke skal forflygtiges af den ene eller anden politiske uvilje i en given situation på andre felter. Lad os i hvert fald holde disse centrale anliggender så nogenlunde klare, lad os holde fronten samlet, som vi hidtil har gjort på dette punkt.

Det ærede medlem hr. Hans Schmidt har beklaget sig over, at der er givet afslag på et andragende om materialebevilling til privatskolen i Sommersted. Dette afslag er sagligt begrundet. De tyske skoler har for 1955—56 fået materialebevilling til skoler i Sdr. Vilstrup, Højer og Tinglev og til efterskoler i Aabenraa og Nordborg, omfattende et samlet beløb på 743 000 kr. Samtlige danske friskoler og ungdomsskoler i hele landet har for samme tidsrum kun modtaget materialebevillinger til 879 000 kr. Hvad angår folkeskolen i Sønderjylland, er der søgt materialebevilling på ca. 6,75 mill. kr., men indtil nu kun bevilget ca. 2,4 mill. kr. til fortsættelse af igangværende arbejder, intet til nybyggeri.

I virkeligheden — jeg vil gerne sige det her, jeg har allerede sagt det til det ærede medlem i forbindelse med en privat henvendelse om skolen i Sommersted — er forholdet det, at man har strakt sig meget vidt overfor det tyske mindretals byggeri, bl. a. i erkendelse af de særlige forhold, som det ærede medlem nævnte, men det vil ikke uden i endog meget høj grad at forfordele andet skolebyggeri herhjemme være muligt for tiden at give materialebevilling til skolen i Sommersted.

Det danske mindretal i Sydslesvig må bekoste sit skolebyggeri uden noget som helst tilskud fra den tyske stat. I Danmark yder vi tilskud til de tyske privatskoler på linie med de danske privatskoler. Der er ingen grund til beklagelse, sålænge det tyske mindretals skolebyggeri er stillet endog særdeles gunstigt i forhold til såvel

det private skolebyggeri her i landet som til det danske skolebyggeri i Sydslesvig.

Det er urimeligt, synes jeg, når man fra tysk side vil mistænkeliggøre de danske bevillingsmyndigheder og tillægge undervisningsministeren motiver, som han aldrig har haft. I den citerede tale ved indvielsen af Sønderkovskolen i Sønderborg udtalte undervisningsministeren i relation til de forhandlinger, der for tiden føres vedrørende anerkendelse af Duborgskolens studentereksamen, følgende — jeg tillader mig et kort citat —:

„Med en eksamensanerkendelse på begge sider af grænsen vil vi være nået et væsentligt skridt videre i en udvikling, der skaber mulighed for fri kappestrid mellem de to nationers skoler i hele grænseområdet.“

Ministeren tilføjede:

„Iøvrigt er situationen i den danske skole i Sønderjylland den, at der er frihed for begge nationaliteters børn. Her agtes alle, her samarbejdes der åbent og med hjemmene uden at lægge antydning af grænsepolitisk pres på dem, thi det skal være sådan, at også hjem med tyske traditioner med tryghed kan betros deres børn.“

Dette var, hvad den højtærede undervisningsminister sagde ved den pågældende skoleindvielse.

I anledning af det ærede medlem hr. Hans Schmidts henstilling om en lempelse af den fulgte praksis med hensyn til opholds- og arbejdstilladelse her i landet til tyske mænd, der har indgået ægteskab med danske kvinder, skal jeg minde om, at spørgsmålet flere gange har været genstand for drøftelse i det høje ting, og jeg har intet at føje til det af justitsministeren den 24. november 1954 givne svar.

Jeg skal til det ærede medlems bemærkninger om den statsborgerlige stilling for tyske kvinder, der under krigen giftede sig med danske statsborgere, og som ved den særlige indfødsretslov af 12. juli 1946 mistede denne statsborgerret, oplyse, at det er umuligt at angive, hvor mange personer denne særlovgivning ramte. Langt de fleste, som har søgt dispensation, har dog fået denne bevilget. Der blev for ca. 1 år siden foretaget en optælling over, hvor mange der havde fået afslag på ansøgninger, og